

Voor het eerst in mijn leven ging ik naar de andere kant van de wereld en ook nog eens in mijn eentje. De reden hiervan was mijn FIO-stage (Fysiotherapeut In Opleiding) lopen bij de stichting High5Rehab. Na heel wat uurtjes voorbereiding was het 16 augustus 2006 zover, ik kwam aan op Bali. De eerste 1,5 week op Bali heb ik samen met mijn broer delen van het eiland en natuurlijk de stichting bezocht.

Maandagochtend 28 augustus was het zover: mijn eerste stage dag: Spannend! Omdat ik de week ervoor al wat kinderen had gezien mocht ik vrijwel meteen iets gaan doen. Zo werd ik in mijn eerste stage week voorgesteld aan Komang, een jongetje van 3. Dit jongetje is samen met zijn ouders 3 maanden naar Australie geweest waar hij is geopereerd aan klompvoetjes. Komang kwam iedere dag naar de stichting omdat zijn revalidatie dagelijkse therapie vereiste. Nadat Marieke massage en rektechnieken gegeven had ging ik oefeningen met hem doen. Komang kon lopen, maar er moest duidelijk nog aan gesleuteld worden. De eerste dagen was Komang een beetje bang voor mij, niet vreemd, ik ben blank, groot en sprak amper Indonesisch. Met handen en voeten werk probeer ik hem uit te leggen wat hij moet doen, wat na een paar weekjes steeds beter gaat. Oefeningen als slalommen, door poortjes lopen, speelgoed van A naar B brengen vind hij leuk en zijn goede oefeningen. Ook merk ik dat ik steeds meer een band met Komang opbouw, hij begint steeds meer te lachen, te praten en ondeugend te worden. Als ik na een paar weken aan Komang's moeder vraag of ze een foto wil maken van Komang samen met mij, wil ze zelf ook op de foto om een herinnering te hebben! Ik zal het moment nooit vergeten dat ik 2 weken later de foto aan de moeder van Komang geef ze bedankt me wel 10 keer en slaat haar arm om me heen.



Een van mijn andere favoriete patientjes (niet dat de andere kinderen niet leuk waren J) was Erika. Een meisje van ongeveer 6 jaar oud wie epilepsie heeft. Vanaf de eerste keer dat we elkaar zagen komt Erika altijd bij mij zitten. Ze kan niet lopen, maar ze weet door te schuiven bij mij in de buurt te komen. Omdat de medewerkers van High5Rehab ook zagen dat Erika naar mij toe trok stelde een van de medewerkers voor dat ik met Erika het zwembad in zou gaan. Ze hadden er niet bij verteld dat Erika zwemmen normaal helemaal niet leuk vond. Ik ben die week met Erika het

zwembad in gegaan en voor de eerste keer vond ze het zwemmen geweldig. Daarna vond ze het niet meer zo leuk. Op de foto krijgt ze therapie van Gede. Hij oefent met haar het staan.

Naast het behandelen van de kinderen heb ik veel meer meegemaakt bij High5Rehab. Zo ben ik een aantal keren naar het ziekenhuis geweest. De eerste keer was om uitleg te vragen aan een neuroloog over een CT-scan (foto van de hersenen). De tweede keer ging ik mee met een van de patientjes waarvan ze een CT-scan gingen maken. Dit was redelijk heftig, het patientje keek zo angstig uit zijn ogen toen hij in het ziekenhuis werd vastgemaakt op een tafel om de scan in te gaan. Het enige wat ik op dat moment kon doen was hem een aai over zijn bol geven en blijven lachen. Vervolgens kregen we de uitslag, waaruit bleek dat het jongetje een herseninfarct had doorgemaakt. Een moment waarop ik even moest slikken.



Een ander interessant ‘project’ wat ik heb gevolgd was het maken van 2 braces voor een van de patientjes. De braces waren voor een jongetje met twee klompvoetjes.





De eerste weken heeft hij hiervoor gips gehad. Na een aantal weken toen zijn voetjes in een goede positie stonden werden er door een van de medewerkers braces gemaakt. Eerst werd er met gips een afdruk gemaakt van het onderbeen en voet van de patient. Daarna werd er van een soort kunststof lappen en 2-componenten substantie een vorm gemaakt over het gips heen (zie foto's). Nadat deze waren opgedroogd werden ze geveild en bekleed met een soort leer. Daarna kwam er klittenband aan wat er voor zorgde dat de braces blijven zitten. Helaas heb ik geen foto's van het resultaat.

De tien weken stage bij High5Rehab zijn voorbij gevlogen. Voordat ik het door had kwam het einde alweer in zicht. Fulltime stage lopen en in het weekend het eiland bekijken en leuke dingen doen zorgde ervoor dat ik me geen moment heb verveelt. Op 3 november 2006 vloog ik terug naar Nederland.

Terug zijn in Nederland was even wennen. De eerste weken zat ik met mijn hoofd duidelijk ergens anders dan de mensen om me heen. Ik moest erg wennen aan alle verplichtingen, een constant rinkelende telefoon, de temperatuur, het eten en vooral de stress. Nog steeds denk ik iedere dag aan Bali en kijk ik regelmatig naar alle foto's. Ik kan mijn stage op Bali omschrijven als een leuke, leerzame en vooral indrukwekkende stage. Een ervaring die ik nooit zal vergeten.

Annelein Huisman